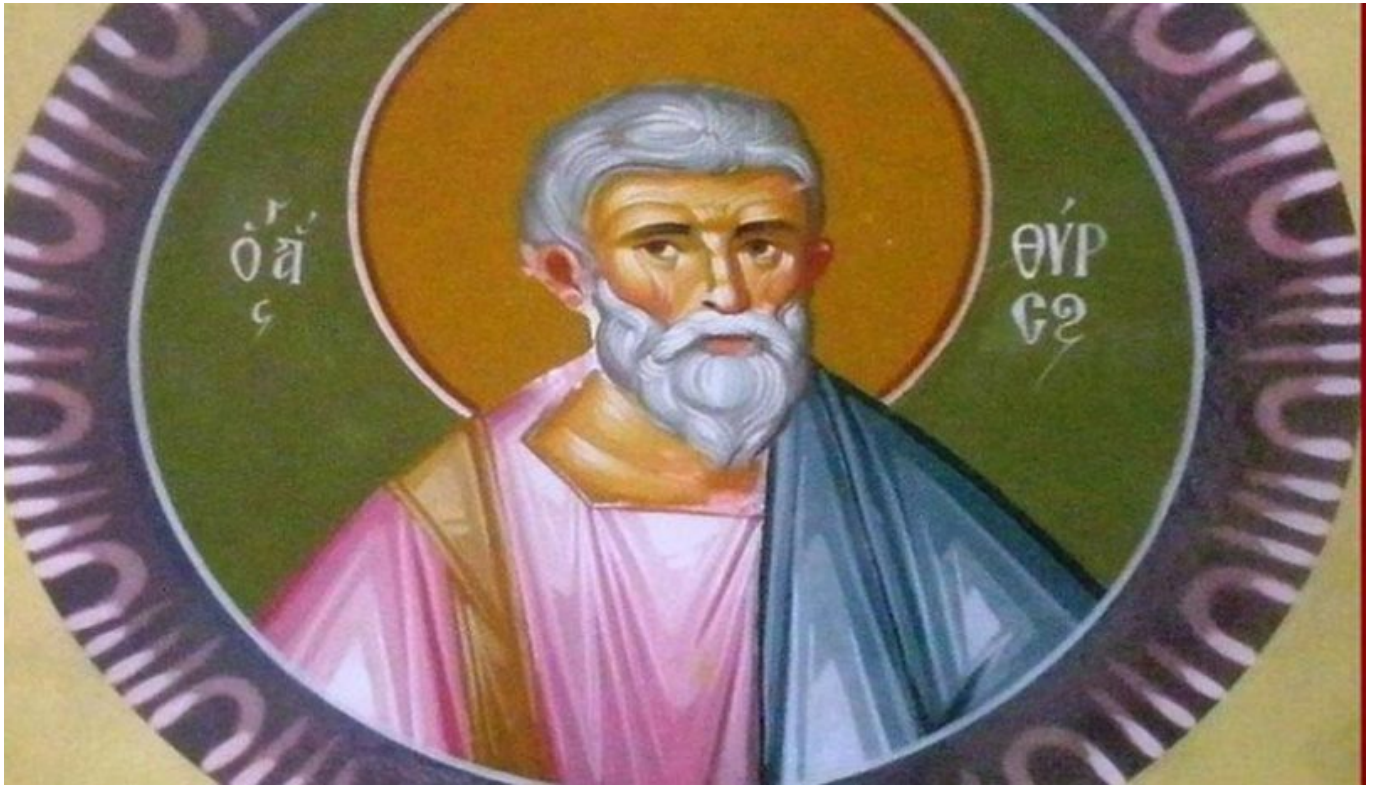

Άγιοι Μάρτυρες Θύρων, Λεύκιος και Καλλίνικος

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

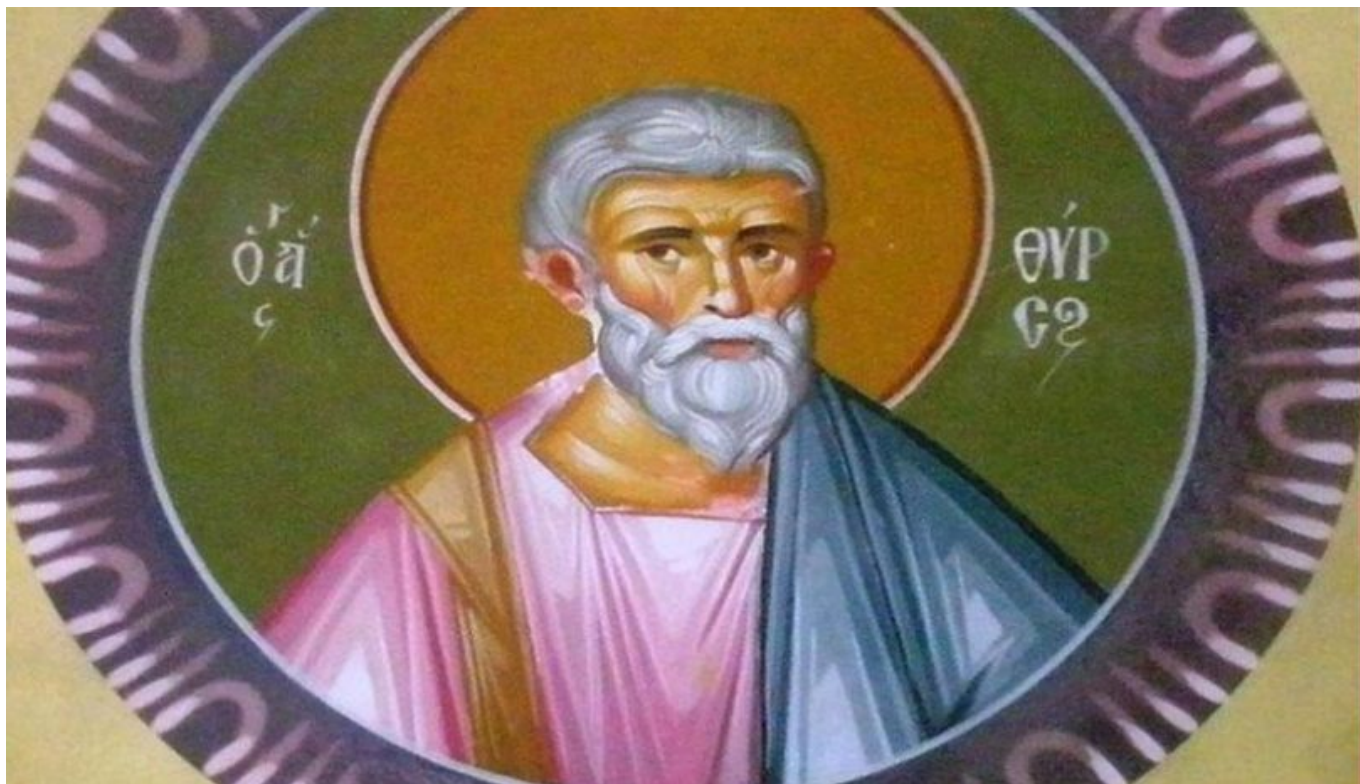
[Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος](#)

Οι Μάρτυρες της Εκκλησίας μας αποτελούν μέγα νέφος. Κανείς δεν γνωρίζει τον πραγματικό τους αριθμό, πολλώ δε μάλλον όλα τα ονόματά του. Μας διασώθηκαν τα ονόματα και το μαρτύριο τους μέρος αυτών. Ένας από αυτούς τους καλλίνικους Μάρτυρες είναι και ο άγιος Θύρων, ο οποίος έχυσε τα αίμα του για το Χριστό.

Σύμφωνα με το ιερό συναξάρι της ημέρας, μαζί με τον άγιο Θύρσο εορτάζουμε και τη μνήμη άλλων δύο Μαρτύρων, του Λεύκιου και του Καλλίνικου (κατ' άλλους Κορωνάτου). Έζησαν στα μέσα του 3ου αιώνα μ. Χ., όταν είχαν θεριέψει οι διωγμοί κατά των Χριστιανών και κατά χιλιάδες συλλαμβάνονταν και οδηγούνταν σε φρικτά βασανιστήρια και το θάνατο. Το 249 ανέβηκε στο θρόνο της Ρώμης ο Δέκιος (249-251), ένας θρησκόληπτος, θρησκομανής, δεισιδαίμων και φανατικός ειδωλολάτρης αυτοκράτορας, ο οποίος πίστευε πως οι «θεοί» της αυτοκρατορίας είχαν ανάγκη από την αναδιοργάνωση της θρησκείας τους, για να δείξουν την εύνοιά τους στο κράτος, το οποίο έδειχνε σημάδια παρακμής. Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της αναδιοργάνωσης ήταν η εξαφάνιση του Χριστιανισμού,

ο οποίος θεωρούνταν από τους ειδωλολάτρες ως θρησκεία αποκρουστική και μισάνθρωπη, επειδή έθετε απαγορεύσεις στην έκλυση των ηθών και την ακολασία. Ας μη λησμονούμε ότι η ικανοποίηση των παθών και η ακολασία όχι μόνο δεν θεωρούνταν από τους ειδωλολάτρες κάτι κακό, αλλά ως λατρεία των δαιμονικών «θεών», όπως λ. χ. η «Ιερά Πορνεία», μέσω της οποίας λατρεύονταν η «θεά» Αφροδίτη, ή η μέθη και τα όργια προς τιμήν του Βάκχου. Γι' αυτό εξήγγελλε σκληρό διωγμό σε όλη την αυτοκρατορία. Μυριάδες Χριστιανοί συλλαμβάνονταν και σύρονταν στα μαρτύρια για να αρνηθούν την πίστη τους στο Χριστό και να θυσιάσουν στα απαίσια είδωλα.

Οι προαναφερόμενοι Μάρτυρες κατάγονταν από τη Βιθυνία, κατοικούσαν στην Καισάρεια και ανήκαν όλοι σε διακεκριμένες οικογένειες. Ήταν χαρακτήρες ταπεινοί και αγαπούσαν το Θεό «εν αγάπη ανυποκρίτως» (Β' Κορ. 6,6), δηλαδή με αγάπη πραγματική και ελεύθερη από υποκρισία. Γι' αυτό απέφευγαν το θόρυβο της δημοσιότητας, αλλά όμως ήταν πασίγνωστοι για τη γεμάτη ελεημοσύνες ζωή τους. Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσουμε πως οι Χριστιανοί ξεχώριζαν από τους ειδωλολάτρες, στην άσκηση ανυπόκριτης αγάπης για τους συνανθρώπους τους, προς φίλους και εχθρούς, προκαλώντας τον θαυμασμό των ειδωλολατρών, οι οποίοι ήξεραν μόνο να μισούν και να αντιμάχονται. Τους ήταν αδιανόητο να αγαπούν και να ευεργετούν τους εχθρούς τους και γι' αυτό θεωρούσαν παρανοϊκούς τους Χριστιανούς, οι οποίοι έδειχναν την έμπρακτη αγάπη τους για όλους, ακόμα και για τους εχθρούς τους.

Ο έπαρχος Κουμβρίκιος, φανατικός ειδωλολάτρης, βλέποντας να προοδεύουν οι χριστιανοί, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τους περιορίσει. Ήταν ένας από τους πλέον συνεπείς επάρχους, ο οποίος εφάρμοζε με ακρίβεια και φανατισμό την αυτοκρατορική διαταγή εναντίον των Χριστιανών. Αυτή η κατάσταση οδήγησε το Λεύκιο να μεταβεί στον έπαρχο. Τον παρακάλεσε να είναι ανεκτικότερος προς τους Χριστιανούς. Να εξετάσει καλλίτερα την πίστη τους, η οποία είναι κατασυκοφαντημένη από τους ειδωλολάτρεις και μάλιστα τα ειδωλολατρικά ιερατεία, τα οποία παρακινούν τους κυβερνώντες Ρωμαίους, να κινούν άδικους διωγμούς προς αυτούς. Μόλις το άκουσε αυτό ο Κουμβρίκιος, όχι μόνο δεν συμμορφώθηκε με τα αιτήματα του Λευκίου, αλλά αμέσως τον συνέλαβε και τον καταδίκασε σε θάνατο. Το επόμενο πρωί τον οδήγησε έξω από την πόλη και τον αποκεφάλισε.

Το γεγονός λύπησε τους χριστιανούς, αλλά άναψε ακόμα περισσότερο τη φλόγα της πίστης τους προς το Χριστό. Οι διωγμοί και τα μαρτύρια έφερναν αντίθετα αποτελέσματα. Μετά από δύο ημέρες, πήγε άλλος χριστιανός στον έπαρχο, ο Θύρσος. Του είπε θαρραλέα πως η ειδωλολατρία είναι πλάνη, θρησκεία των δαιμόνων. Πως οι δαίμονες πλανεύουν τους ανθρώπους, λανσάροντας ψεύτικους και ανήθικους «θεούς», οι οποίοι υπαγορεύουν στους ανθρώπους να τους λατρεύουν και να τους μιμούνται στην ανηθικότητα. Πως τελικός νικητής θα είναι ο Χριστός, ο αληθινός Θεός, ο Οποίος έγινε άνθρωπος για να σώσει και να απαλλάξει τον άνθρωπο από τη δουλεία του διαβόλου.

Αυτά και άλλα πολλά σοφά λόγια του Θύρσου άκουσε και ένας ιερέας των ειδώλων, ο Καλλίνικος, ο οποίος ήταν παρών. Η ψυχή του φωτίστηκε και κατάλαβε την πλάνη του. Με χαρά και θάρρος άρχισε να αναφωνεί την μεταστροφή του στο Χριστό, δήλωσε ότι είναι πλέον Χριστιανός και απαρνείται τα είδωλα. Το πρόσωπο του ειδωλολάτρη επάρχου αλλοιώθηκε από το θυμό και άρχισε να φωνάζει σαν δαιμονισμένος. Τον εξόργισαν τα λόγια του Θύρσου, αλλά περισσότερο η μεταστροφή στην πίστη στο Χριστό του ιερέα των ειδώλων Καλλινίκου. Φώναξε αμέσως τους στρατιώτες, στους οποίους παρέδωσε τους δύο ηρωικούς ομολογητές για να θανατωθούν. Τον μεν Καλλίνικο τον αποκεφάλισαν, τον δε Θύρσο τον πριόνισαν. Ο ηρωικός Μάρτυρας υπέμεινε με πρωτοφανή ηρωισμό τον μαρτυρικό θάνατο. Οι ψυχές τους πέταξαν στα ουράνια για να συναντήσουν το Χριστό, για χάρη του Οποίου έχυσαν το αίμα τους, για να συνοδεάζονται και να συμβασιλεύουν αιώνια μαζί Του. Η μνήμη και των τριών Μαρτύρων εορτάζεται στις 14 Δεκεμβρίου.

Αυτό είναι το ιερό συναξάρι του αγίου Θύρσου και των άλλων δύο Μαρτύρων, οι οποίοι αντάλλαξαν την άνεση, τη δόξα και τα πλούτη αυτής της πρόσκαιρης ζωής,

με την πίστη στο Χριστό. Το τίμιο αίμα τους πότισε αρκούντος το δένδρο της αγίας μας Εκκλησίας, γι' αυτό και το χρώμα της είναι το κόκκινο, όμοιο με το αίμα των εκατομμυρίων Μαρτύρων Της.

Το μαρτύριο και οι Μάρτυρες είναι η μόνιμη κατάσταση μέσα στην Εκκλησία, διότι ο μεγάλος εχθρός Της, ο διάβολος χρησιμοποιεί τα επί γης όργανά του για να την καταργήσει, διότι γνωρίζει ότι η Εκκλησία σώζει τα ανθρώπινα πρόσωπα και τα αναγάγει στη σφαίρα της κατά χάριν θεώσεως. Και στις δικές μας τραγικές ημέρες συνεχίζονται τα μαρτύρια των Χριστιανών στις εμπόλεμες χώρες της Μέσης Ανατολής και της Αφρικής, όπου φανατικοί ισλαμιστές, με οδηγό το Κοράνιο, καταδιώκουν, συλλαμβάνουν, βασανίζουν και θανατώνουν οικτρά τους Χριστιανούς. Μέγα νέφος Μαρτύρων και σήμερα πλουτίζουν τις τάξεις των αγίων στη Θριαμβεύουσα Εκκλησία, στον ουρανό.

<https://bit.ly/3WeyC1I>